

Protokół nr LV

Uroczysta Sesja Rady Miejskiej Wrocławia

24 czerwca 2022 roku

godz. 12.00

Sala Wielka Starego Ratusza

Sesja trwała w godzinach od 12.00 do 14.30.

Zastępca Dyrektora Biura Prezydenta Sylwester Zabielný: Szanowni Państwo, bardzo proszę o zajęcie miejsc. Proszę Państwa o powstanie. Za chwilę Orkiestra Komendy Wojewódzkiej Policji odegra hymn państwowy, a następnie zostanie odegrany hejnał Wrocławia. Hejnał zagra dla Państwa hejnalista wrocławski – Pan Tadeusz Nestorowicz. Do hymnu państwowego!

[red. — Odegrano hymn narodowy oraz hejnał Wrocławia]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Szanowni Państwo, otwieram uroczystą sesję Rady Miejskiej Wrocławia. Witam serdecznie przybyłych Gości, witam Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej Pana prof. Tomasza Grodzkiego, witam Panią Senator prof. Alicję Chybicką, witam Posłów na Sejm RP – Pana Grzegorza Schetynę i Pana Sławomira Piechotę, witam Panią Senator Barbarę Zdrojewską, Pana Senatora Marcina Bosackiego, Panią Senator Magdalenę Kochan, Panią Senator Halinę Biedę, Panią Senator Ewę Matecką, Pana Senatora Pawła Arndta, Pana Senatora Janusza Pęcherza, Pana Senatora Stanisława Gawłowskiego, Pana Senatora Beniamina Godylę, Panią Senator Jadwigę Rotnicką i Panią Senator Agnieszkę Kołacz-Leszczyńską. Witam obecnych na naszej sesji księży biskupów Waldemara Pytla oraz Ryszarda Bogusza z Kościoła Ewangelicko–Augsburskiego, witam Konsula Generalnego Republiki Federalnej Niemiec Pana Hansa Jorga Neumanna, witam członków wrocławskiego korpusu konsularnego, witam Starostę

Powiatu Wrocławskiego – Pana Romana Potockiego, witam Panią Prezes Regionalnej Izby Obrachunkowej – Panią Lucynę Hanus, witam Przewodniczącego Samorządowego Kolegium Odwoławczego Pana Stanisława Hojdę, serdecznie witam Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Pana Ireneusza Dukiela oraz gospodarza naszego miasta Pana Prezydenta Jacka Sutryka. Witam Panie i Panów Wiceprezydentów Wrocławia, witam szczególnie serdecznie Radnych Rady Miejskiej Wrocławia. Witam również Pana Sekretarza Miasta – Włodzimierza Patalasa oraz Pana Skarbnika Miasta – Marcina Urbana, witam Panie i Panów Rektorów wrocławskich uczelni. Witam obecnych na naszej sali reprezentantów służb mundurowych Policji, Straży Pożarnej oraz Straży Miejskiej. Witam prezesów miejskich spółek, dyrektorów samorządowych instytucji kultury. I witam serdecznie Honorowych Obywateli Wrocławia. Serdecznie witam wszystkie osoby, które w tym roku Rada Miejska uhonorowała nagrodami. Witam wszystkich przybyłych na naszą sesję gości. Witam mieszkańców naszego miasta, którzy uczestniczą w naszej sesji dzięki transmisji internetowej. Dzisiejsza sesja Rady Miejskiej Wrocławia ma charakter uroczysty z wielu względów. Ten dzień, jak co rok, jest wydarzeniem szczególnym w życiu naszego miasta, a dla tych z Państwa, którzy zostali wyróżnieni przez Radę Miejską, przez Prezydenta, jest również szczególnym dniem, ale także zaszczytem dla nas, że możemy z Państwem dzisiaj być, bo Państwa wyróżnienia biorą się właśnie stąd, że coś wspaniałego, coś dobrego swoją pracą, swoimi postawami dla Wrocławia zrobiliście. Ukształtowana od wielu lat tradycja nakazuje, aby w dniu Święta Wrocławia wręczone zostały największe nagrody i wyróżnienia. Poproszę Pana Prezydenta Jacka Sutryka, aby zabrał teraz głos.

Prezydent Wrocławia Jacek Sutryk: Szanowny Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, wszyscy dostojni Laureaci dzisiejszych wrocławskich wyróżnień i nagród, wreszcie wszyscy Goście tutaj zgromadzeni, w tym wyjątkowym miejscu, gdzie rzeczywiście od wieków

bije serce naszego miasta i odbywają się tylko te najważniejsze uroczystości dla naszej wspólnoty wrocławianek i wrocławian. Wreszcie witam w miejscu, w którym, ja przynajmniej, dzisiaj osobiście czuję jakąś taką niezwykłą energię, jakiej dawno nie czułem. I za tą dobrą, fajną, przyjacielską energię chciałbym Państwu bardzo serdecznie podziękować. Miejsce, w którym się spotykamy, nie jest nam obce. To tutaj w Starym Ratuszu odbywają się, jak powiedziałem, najważniejsze w naszym mieście i dla naszego miasta uroczystości. To tutaj spotykamy się w chwilach podniosłych, tutaj spotykamy się w chwilach ważnych. I nie inaczej jest oczywiście dzisiaj, 24 czerwca, w dniu Święta Wrocławia, w dniu święta naszego patrona Świętego Jana. Pozwólcie, że podzielę się moim osobistym wspomnieniem z tego właśnie miejsca. W 2018 roku wszedłem tu bowiem po raz pierwszy jako prezydent elekt, stając się po złożeniu ślubowania Prezydentem Wrocławia. Wówczas to zwróciłem się do wrocławianek i wrocławian z moim osobistym wyznaniem wiary we Wrocław i w jego mieszkańców. Od tamtego czasu, gdy w pamięci przewija się nam śmierć Pawła Adamowicza, strajki nauczycieli, dwa lata pandemii koronawirusa i wreszcie nowa odsłona rosyjskiej inwazji na Ukrainę, muszę powiedzieć, że moja wiara z roku 2018, sprzed tych wszystkich wydarzeń, nie została w żadnym stopniu zachwiana. Wręcz przeciwnie – każdego dnia buduję się postawą mieszkańców Wrocławia i ich solidarnością w czasach wyzwań i próby.

Szanowni Państwo, w osiem miesięcy po moim wyznaniu wiary we Wrocław, o miłości do naszego miasta, która to miłość podniosła je ze zgliszczy II wojny światowej i która czynni je wyjątkowym w swej otwartości, opowiadała w tym samym miejscu, w piękny jak zazwyczaj sposób, nasza Honorowa Obywatelka, laureatka Nagrody Nobla – Olga Tokarczuk. Jestem pewien, że miłość, którą przywoływała wówczas, towarzyszyła mieszkańcom Wrocławia także 25 lat temu, gdy rzeki wystąpiły ze swoich brzegów, zalewając miasto podczas powodzi tysiąclecia, a oni sami, mieszkańcy naszego miasta, stanęli do nierównej walki z żywiołem. 25 lat minęło od tamtych wydarzeń.

Pozwólcie Państwo, proszę, że tematem dzisiejszej krótkiej refleksji towarzyszącej Świętu Wrocławia, uczynię coś, co rozbuduje owe „wiarę” i „miłość” do takiej pewnej symbolicznej triady. W świecie pełnym niepewności, w którym mierzymy się z bezpośrednimi czy też pośrednimi traumami tysięcy ludzi, w świecie, w którym coraz częściej brak zaufania, bardziej niż cegogokolwiek i silniej niż kiedykolwiek potrzebujemy nadziei. Co do tego sądzę zresztą, że jesteśmy tutaj wszyscy zgodni. Pojawia się jednak inne pytanie: jak znaleźć nadzieję, gdy zderzamy z pozbawiającą ludzi życia i dobytku wojną u granic naszego kraju, gdy widzimy zarzewia kryzysu, któremu towarzyszy rosnąca inflacja?

Sądzę, że znajdziemy ją przede wszystkim w drugim człowieku. Pomimo bowiem wymienionych wyzwań, to właśnie szczególnie w ostatnich miesiącach Wrocław stał się pośrednikiem i dawcą nadziei. W naszym mieście schronienie znalazło około 80 000 uchodźców, a stało się to wskutek ogromnego zaangażowania indywidualnych osób.

To one bowiem spontanicznie stanowiły wolontariat dworcowy, budując ponad czterotysięczny zespół, działający w systemie zmianowym nieprzerwanie przez kolejne tygodnie. Do liczby tej dodać trzeba wszystkich, którzy pomagali, dostarczając żywność i produkty pierwszej potrzeby, trafiające do przejeżdżających przez dworzec uchodźców. W kolejnych tygodniach do tej pomocy dołączyły kolejne instytucje i organizacje, dające wsparcie społecznej akcji. Kolejne grupy wolontariuszy koordynowane przez organizacje pozarządowe kierowały i obsługiwały miejskie punkty pomocowe czy też te noclegowe, czy też te wydające żywność – celowo nie wymieniam w tym miejscu ani imion, ani nazw organizacji. Było ich bowiem tak wiele, że nazbyt łatwo byłoby mi kogoś dzisiaj pominąć, a w tak uroczystym dniu nasza pamięć i szacunek należą się na równi wszystkim, którzy nieśli nadzieję ludziom w potrzebie, dodając do wielu przydomków naszego miasta także ten przydomek „Wrocław – twierdza nadziei”. Także dzisiaj, gdy mówię te słowa, wiele z tych osób pracuje czy to na dworcu, czy w innych punktach pomocy, czy w samym urzędzie na rzecz pomocy naszym sąsiadom.

Od początku wywołanego inwazją kryzysu w przydworcowym punkcie wydaliśmy w sumie ponad 475 000 ciepłych posiłków i blisko 410 000 kanapek. W kolejnych miejscach schronienia udzieliliśmy ponad 100 000 noclegów. Wydaliśmy ponad 630 ton darów z magazynów, do których trafiły za pośrednictwem licznych ofiarodawców.

W ramach działań administracyjnych wydaliśmy łącznie ponad 50 000 numerów PESEL. Wypłaciliśmy świadczenie pomocowe ponad 37 000 osób. Pośredniczyliśmy w uzyskaniu zatrudnienia dla ponad 10 000 osób. Ponad 7000 dzieci uchodźców znalazło opiekę i podjęło naukę we wrocławskich przedszkolach i szkołach.

Wszystkie te wymienione działania nie wydarzyłyby się bez darczyńców i sponsorów, bez wolontariuszy, ale także bez pracowników urzędu, spółek i jednostek. Ponad trzystu z nich zaangażowało się w wolontariat poza miejscem i godzinami regularnej pracy, pomagając w punktach informacyjnych dworca, przy wydawaniu żywności, angażując się także w inne pomocowe działania. Wszystkim Państwu, wszystkim moim Koleżankom i Kolegom za to zaangażowanie chciałbym bardzo serdecznie podziękować, bo każda z tych aktywności przywracała tę wspomnianą nadzieję w człowieczeństwo i w normalność w tym jakże trudnym czasie. Bardzo dziękuję.

Pomimo niepewnego finansowo czasu, o czym Pan Skarbnik wie najlepiej, gdy wpływy do budżetu ogranicza zarówno kryzys, jak i niestety wprowadzane bez konsultacji reformy prawa podatkowego, Wrocław przeznacza na inwestycje rekordowy 1 000 000 000 PLN, widząc także w tym nadzieję na dalszy rozwój miasta i wsparcie rodzimych przedsiębiorców, dając zarazem impuls do pobudzenia gospodarki. To wszystko to także staranie i troska wielu osób, umiejętnie formatujących miejskie finanse i planujących prace projektowe i budowlane.

Także osoby, które na dzisiejszej sesji honorujemy, kojarzą nam się z ową nadzieją niesioną w różnych chwilach. Pozwólcie, że przywołam tu w pierwszej kolejności Panią prof. Alicję Chybicką, która już za chwilę

oficjalnie zostanie naszą Honorową Obywatelką Wrocławia. Miejsce, z którym niezmiennie kojarzymy Panią Profesor, także jest związane z niesieniem nadziei. Więcej nawet, znany nam dobrze „Przylądek nadziei” nosi ją przecież nawet w swojej nazwie. Co jednak jeszcze ważniejsze, już od lat niesie ją najmłodszym w potrzebie, wpisując się we Wrocław – miasto spotkania z nadzieją.

Podobnie pozostali dzisiejsi wyróżnieni, tak Nagrodami Wrocławia, jak i Nagrodami Prezydenta Wrocławia czy wyróżnieniami związanymi z miejskimi medalami: Pan Adam Komar – Prezes Fundacji „Potrafię Pomóc”, Pan Lechosław Kazimierz Stefan, Pan Andrzej Ziemiański; Dortmundzko-Wrocławsko-Lwowska Fundacja im. św. Jadwigi, która od 30 lat buduje te pomosty pomiędzy Niemcami, Polską a Ukrainą. Pomiędzy Dortmundem, Wrocławiem a Lwowem. Widziałem Artema Zozulę – Fundacja Ukraina. Pan Bohdan Aniszczyk – legenda wrocławskiej Rady Miasta, duże brawa dla Bohdana. Wreszcie moje Koleżanki i Koledzy, dyrektorzy ważnych jednostek miejskich, którzy przeszli na zasłużoną emeryturę – Pani Dyrektor Anna Józefiak-Materna z wrocławskiego MOPS-u, Pan Dyrektor Janusz Nałęcki z Miejskiego Centrum Usług Socjalnych, Dyrektor Andrzej Ociepa z Miejskiej Biblioteki Publicznej, Pani Anna Barton. Ale są wśród dzisiejszych nagrodzonych sportowcy. Niestety jeden jest nieobecny, bo gra. Jest Mu to wybaczone. Hubert Hurkacz, z którego jesteśmy niezwykle dumni, ale i legenda wrocławskiej kultury Bogusław Litwiniec, Pani Olga Malinkiewicz, Pani Renata Piwko-Wolny oraz Pan Konsul Generalny Niemiec – Pan Hans Jörg Neumann, który niebawem kończy swoją czteroletnią misję we Wrocławiu. Przez cały okres trwania swojej misji Pan Konsul bardzo aktywnie działał na rzecz dobrych stosunków polsko-niemieckich. Stwarzał możliwość na pogłębianie naszej współpracy z niemieckimi partnerami oraz osobiście, za co bardzo dziękuję, angażował się w wiele przedsięwzięć i inicjatyw miejskich. Podczas naszych spotkań często wspominał, że Wrocław na zawsze pozostanie w jego sercu i w dalszym ciągu będzie jego orędownikiem nawet po powrocie do Niemiec. W imieniu

wszystkich mieszkańców Wrocławia i swoim chciałbym serdecznie za to podziękować:

Sehr geehrter Herr Generalkonsul Neumann,
ich möchte mich bei Ihnen, für die erfolgreiche Zusammenarbeit und das grosse Engagement bei der Entwicklung und Vertiefung der deutsch – polnischen Beziehungen hier in Breslau rechtherzlich bedanken.

Ich bin mir sicher, Sie werden immer ein guter Freund unserer Stadt bleiben. [red. – Szanowny Panie Konsulu, chciałbym Panu serdecznie podziękować za dobrą współpracę i Pańskie ogromne zaangażowanie w rozwijanie i pogłębianie relacji polsko–niemieckich tu we Wrocławiu. Jestem przekonany, że na zawsze pozostanie Pan prawdziwym przyjacielem naszego miasta.]

Wszyscy wymienieni wiążą swoją działalność z różnymi aspektami nadziei, która stała się takim leitmotivem tego mojego wystąpienia, o której mówiłem wielokrotnie. Od nadziei na sportowe sukcesy, jak to jest w przypadku Huberta Hurkacza, przez kulturę, kiedy mówimy o Bogusławie Litwińcu i szeroko pojęte sprawy społeczne, związane również, i to z pewnością Państwo zauważyli, ze społecznością ukraińską i relacjami międzynarodowymi w ogólności.

Chciałbym, aby przed chwilą wszyscy wymienieni byli dzisiaj dla nas inspiracją, a dla Wrocławia, dla wrocławian motorem do dalszego działania.

Myśląc dzisiaj o Państwie tu zebranych, myśląc o tysiącach osób przywołanych przeze mnie w pierwszej części wystąpienia, chcę powtórzyć w imieniu Wrocławia: dziękuję za wszystko co już zrobiliście, co robicie i w robieniu czego, o czym jestem przekonany, dla drugiego człowieka i dla naszego miasta nie ustaniecie.

Święto Wrocławia obchodzimy raz w roku. Troskę o nadzieję, dzięki Wam wyrażamy każdego dnia. Dziękuję. Niech żyje Wrocław! Niech żyją wszyscy jego mieszkańcy!

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Dziękujemy bardzo, Panie Prezydencie. Przystępujemy do części obrad związanej z przyznaniem tytułu Honorowego Obywatela Wrocławia. Tytuł Civitate Wratislaviensi Donatus w dniu 28 kwietnia 2022 roku Rada Miejska przyznała Pani prof. Alicji Chybickiej – współtwórczyni wrocławskiej Kliniki Transplantacji Szpiku, Onkologii i Hematologii Dziecięcej.

Alicja Chybicka – profesor nauk medycznych i lekarz specjalista m.in. w dziedzinie pediatrii oraz onkologii i hematologii dziecięcej, senatorka VIII i X kadencji, posłanka na Sejm VIII kadencji. Urodziła się w Wałbrzychu, ale niemal całe swoje życie związała z Wrocławiem. Jest absolwentką XII Liceum Ogólnokształcącego im. Bolesława Chrobrego. W 1975 roku ukończyła studia na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej we Wrocławiu, obecnie Uniwersytet Medyczny im. Piastów Śląskich. W 1979 roku uzyskała specjalizację I stopnia, a trzy lata później specjalizację II stopnia z pediatrii. Zdobyła także specjalizację z onkologii i hematologii dziecięcej, immunologii klinicznej, transplantologii klinicznej oraz opieki paliatywnej. W 1979 roku uzyskała także stopień doktora nauk medycznych, a w 1995 roku – doktora habilitowanego. W 1999 roku otrzymała tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 2003 roku – profesora zwyczajnego. Od 1975 roku związana jako lekarz i wykładowca z macierzystą uczelnią, czyli Uniwersytetem Medycznym im. Piastów Śląskich we Wrocławiu. W latach 2000–2021 kierowała Kliniką Transplantacji Szpiku, Onkologii i Hematologii Dziecięcej (dawniej Klinika Hematologii i Chorób Rozrostowych Dzieci) przy ul. Odon Bujwida we Wrocławiu. W 2015 roku dzięki jej staraniom i determinacji jednostka ta została przeniesiona do nowej lokalizacji. W ten sposób powstało nowoczesne ponadregionalne Centrum Onkologii Dziecięcej „Przyładek Nadziei”, będące największym w Polsce dziecięcym ośrodkiem przeszczepowym i spełniającym najwyższe europejskie standardy pod względem infrastruktury i sprzętu. W „Przyładku Nadziei” lekarze oraz pielęgniarki każdego roku walczą

o życie około dwóch tysięcy dzieci przyjeżdżających do Wrocławia na leczenie z całego kraju.

Profesor Alicja Chybicka w latach 2007–2015 pełniła funkcję prezesa Polskiego Towarzystwa Pediatrycznego. Ponadto była członkinią m.in. Zarządu Polskiego Towarzystwa Onkologii i Hematologii Dziecięcej, Komisji Onkologii Dziecięcej Polskiej Akademii Nauk oraz Rady Programowej Fundacji „Mam Marzenie”. Obecnie jest członkinią Rady Naukowej Kliniki „Budzik” w Warszawie, a także Rady Fundacji „Na Ratunek Dzieciom z Chorobą Nowotworową”, opiekującej się dziećmi leczonymi w klinice „Przylądek Nadziei”.

Pani Profesor była wielokrotnie odznaczana i nagradzana za osiągnięcia medyczne oraz za postawę i determinację w walce o zdrowie najmłodszych pacjentów. W 2001 roku została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi. Ponadto wyróżniono ją m.in. Orderem Uśmiechu (2006), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2007), tytułem Ambasadora Wrocławia (2015), a w 2020 roku Nagrodą Wrocławia przyznaną „za stworzenie we Wrocławiu wiodącego w Polsce ośrodka onkologii dziecięcej”.

Profesor Alicja Chybicka jest niekwestionowanym autorytetem, lekarzem i społecznikiem, osobą darzoną ogromnym szacunkiem i uznaniem zarówno we Wrocławiu, jak i poza jego granicami. W 2018 roku znalazła się na dwudziestym czwartym miejscu na liście stu najbardziej wpływowych osób w polskiej medycynie. Jej wieloletnia, owocna i pełna zaangażowania działalność stała się jedną z najpiękniejszych wizytówek Wrocławia.

Pani Profesor, dziękujemy bardzo!

Zapraszam Panią Profesor, zapraszam Prezydenta.

Alicja Chybicka: Wielce Szanowni Państwo! Te wszystkie rzeczy, które przed chwilą usłyszałam, to wydaje mi się, że to nie ja. Ja jestem normalnym człowiekiem, który całe swoje życie zawodowe po prostu pracował. Ten tytuł, który otrzymam, to dla mnie wielki honor i ogromny

zaszczyt. Jednak chcę podkreślić, że niczego człowiek pojedynczy nie osiąga i ja też. To, że osiągnęłam cokolwiek, że udało mi się wiele rzeczy dla wielu ludzi zrobić, zawdzięczam, po pierwsze, swojej rodzinie, mojemu mężowi, mojej trójce dzieci, mojej piątce wnucząt i szerzej pojętej rodzinie, która mnie zawsze wspierała. W klinice miałam zaszczyt kierować przez 21 lat dwuosobowym zespołem. I to jest ich zasługa, że dzieci zostały wyleczone. Ja sama nie byłabym w stanie. Również nie byłabym w stanie utworzyć tych doskonałych warunków w „Przylądku Nadziei” dla dzieci, które walczą codziennie o swoje życie. To zawsze był priorytet tego, co miałam do zrobienia, ale też nie byłoby tego, gdyby nie Fundacja „Na Ratunek Dzieciom z Chorobą Nowotworową”, gdyby nie Koledzy z polityki, którzy wsparli pozyskanie środków z funduszy europejskich. I gdyby nie wszyscy Wy, którzy tu siedzicie i którzy mnie gdzieś usłyszycie albo i nie, bo każdy wrocławianin dołożył złotówkę do budowy „Przylądka Nadziei”. Najpierw był projekt, a potem pieniądze. I teraz naprawdę dzieci walczą o swoje życie w bardzo godnych warunkach. A na moich oczach ta wyleczalność poprawiła się z 15 %, kiedy startowałam 1975 roku, czyli prawie wszystkie dzieci miały wyroki śmierci, do ponad 85 %, przy czym niektóre nowotwory są, właściwie każde dziecko będzie wyleczone, ja to wiem, a niektóre mają 98 %. Są jednak jeszcze ciągle killery, jak np. neuroblastoma. I wreszcie w polityce, do której trafiłam za namową bardzo dobrych i fantastycznych ludzi w roku 2011 i jestem tam do dzisiaj, i gdyby nie oni i ci, którzy tutaj dzisiaj siedzą przed Państwem, moi Koledzy, zarówno z Sejmu, jak i z Wrocławia, jak i z Senatu, nie byłoby tego wszystkiego, co udało się zrobić, jak choćby ostatnio pozyskać 7 000 000 PLN dla domu opieki wyręczającej, który będzie jedynym takim domem na region południowo-zachodniej Polski. Powiem szczerze, wielki to zaszczyt. Bardzo się z tego cieszę. Oczywiście plany na przyszłość mam, bo wczoraj usłyszeliśmy od Rektora Uniwersytetu Medycznego we Wrocławiu, że priorytetem uczelni w tej chwili jest budowa centrum pediatrii. Ja jako dwukadencyjna przewodnicząca Towarzystwa Pediatrycznego

Ogólnopolskiego Zarządu, to to był miód na moje serce, bo trzeba rzeczywiście to zbudować, żeby dzieci nie walczyły z chorobami i często też o swoje życie w klinikach, które nie spełniają żadnych standardów i są rozsiane po całym Wrocławiu. Więc to jest plan na ten czas. Dziękuję bardzo Prezydentowi Jackowi Sutrykowi za wspólne działania dla Ukrainy, bo to co w tej chwili tak najbardziej boli mnie, bo zawsze zajmowałam się dziećmi, to cierpienie dzieci w Ukrainie, to to, że dzieci musiały spotkać się z wojną. I była taka akcja badania profilaktycznego dzieci z Ukrainy w gabinecie Pana Prezydenta. Był koncert charytatywny dla tych dzieci. Na pewno to powtórzymy, bo zainteresowanie jest duże, a pieniądze stale są potrzebne. I tak jak Pan Prezydent tutaj powiedział, nadzieja jest rzeczą bardzo ważną, więc ja mam bardzo wiele nadziei. Mam nadzieję, że moje wnuki i moje dzieci będą żyły w demokratycznym państwie z trójpodziałem władzy, że będą mogły realizować swoje marzenia zgodnie z własną wolnością i własnym sumieniem. Mam także nadzieję, że Ukraina wygra tę wojnę, i że będzie członkiem wspólnoty europejskiej. I mam nadzieję, że wszyscy Państwo będą żyli w zdrowiu i dobrobycie. I jeszcze raz na koniec — bardzo gorąco dziękuję za ten honor i zaszczyt. Kłaniam się Wam tutaj wszystkim, których widzę, za tę pomoc, jakiej mi udzieliliście przez moje już długie życie zawodowe. I mam nadzieję, że jeszcze coś się uda zrobić. Bardzo pięknie wszystkim dziękuję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Dziękujemy, Pani Profesor. Zapraszam Pana Marszałka Senatu RP Pana prof. Tomasza Grodzkiego do zabrania głosu.

Marszałek Senatu Tomasz Grodzki: Szanowny Panie Prezydencie, Panie Przewodniczący, Państwo Radni, Pani Profesor, Panie i Panowie Posłowie i Senatorowie i wszyscy pleno titulo Goście zgromadzeni w tej znamienitej sali. Pan Prezydent narzucił leitmotiv dzisiejszego wystąpienia, dzisiejszego spotkania – motyw nadziei. I rzeczywiście Przylądek Nadziei to jest miejsce, gdzie nie tylko nadzieja, nie tylko szansa, ale czasem i pewność wyzdrowienia zagościły na stałe. I jest to ogromna zasługa Pani

prof. Chybickiej. Ale na Senat Rzeczypospolitej, który jest tu reprezentowany przez bardzo liczne zacne grono Pań i Panów Senatorów też mówią „przyładek dobrej nadziei”, albo „oaza demokracji”. I to też ma związek z Wrocławiem, bo to, że po raz pierwszy po osiemdziesiątym dziewiątym roku Sejm jest w rękach partii rządzącej, a Senat w rękach demokratycznej większości opozycyjnej, to jest zasługa wrocławianina, siedzącego tu Pana Przewodniczącego Grzegorza Schetyny, który skonstruował Pakt Senacki, który przyniósł nam zwycięstwo. Jestem głęboko przekonany, nie tylko mam nadzieję, ale pewność, że w jeszcze lepszej formie będzie powtórzony przy następnych wyborach, kiedykolwiek one by nie były. Przybyłem do Państwa z Warszawy, ale sercem ze Szczecina, z miasta położonego nad tą samą rzeką tylko trochę dalej. Mówi się, że niektóre miejsca mają coś, co się określa jako genius loci. Z pewnością Wrocław ze swoją energią, ze swoją dynamiką, ze swoim patriotyzmem lokalnym mieszkańców, który widzieliśmy na każdym kroku, ma taki genius loci. Ale dzisiaj chcę mówić o innym geniuszu, o genius persona, o Pani Profesor Chybickiej, którą mamy zaszczyt mieć w naszym gronie senatorskim. Nikt nie wspomniał, że w walce o dobro dzieci zdążyła napisać bodajże ponad 500 prac naukowych. To wysoko punktowane. Warto wspomnieć, że skoczyła ze spadochronem, przebiegła maraton czy weszła na Kilimandżaro. Nie znam drugiej osoby o takiej energii, o takim dynamizmie, ale też o takiej wizji, która nigdy nie goniła przed sobą pracowników jak bezwolnych niewolników, tylko pociągała ich za sobą swoją wizją i – jak sama podkreśliła – tylko i wyłącznie dzięki pracy zespołowej dokonała tego, co służy wszystkim chorym dzieciom daleko poza granicami Wrocławia. Wizja i nadzieja na lepsze jutro to był motyw działania Pani Profesor i jest motyw działania na każdym polu. Dlatego będąc dumny, jako Marszałek Senatu, że nasz Senator jest Honorowym Obywatelem Wrocławia, będący dumny, a wyrażam to w opinii wszystkich Senatorów, nie tylko tu obecnych, jestem przekonany, że Pani Senator nie powiedziała ostatniego słowa. W tym momencie chciałem przeprosić, że czas gorący, tysiąc spotkań, wojna

w Ukrainie powoduje, że niektórzy z nas będą musieli Państwa wkrótce opuścić, ale nie opuści nas nigdy Pani Profesor Chybicka. Droga Pani Profesor, droga Pani Senator, droga Alu, życzę Ci, żebyś traktowała to ogromnie zaszczytne wyróżnienie jako etap. I tak jak powiedziałaś, wszystko przed nami. I proszę, nie schodź z tej ścieżki chwały i służby, która Cię tak wspaniale prowadzi przez życie. Wszystkiego dobrego!

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik: Brawa dla Pani Profesor jeszcze raz. Dziękujemy Pani Profesor, dziękujemy Panie Marszałku. Przechodzimy do drugiej części obrad. W tej części obrad przedstawieni i uhonorowani zostaną laureaci Nagrody Wrocławia. Rada Miejska przyznaje ją osobom, instytucjom za całokształt ich pracy na rzecz miasta. Informuję, że w dniu 28 kwietnia 2022 roku Rada Miejska Wrocławia postanowiła przyznać pięć Nagród Wrocławia, a pierwszą z nich otrzymuje Pan Adam Komar – Prezes Fundacji „Potrafię Pomóc”. Zapraszam bardzo Panią Wiceprzewodniczącą Rady Miejskiej Wrocławia, Panią Ewę Wolak do wygłoszenia laudacji.

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Ewa Wolak: Panie Przewodniczący, Panie Prezydencie, Szanowni Znamienici Goście.

Pan **Adam Komar** – prezes i jeden z założycieli wrocławskiej Fundacji „Potrafię Pomóc”, na co dzień pochłonięty pracą w Fundacji, a jednocześnie prowadzący firmę zajmującą się realizacją inwestycji w zakresie wentylacji i klimatyzacji.

Jego zaangażowanie w walkę o życie i zdrowie dzieci z niepełnosprawnościami ma swoje źródło w chorobie syna. Razem z innymi rodzinami, które pozostawiono bez wsparcia, postanowił działać – w 2008 roku powstała Fundacja „Potrafię Pomóc” pomagająca dzieciom z wadami rozwojowymi. Od 2013 roku Fundacja prowadzi Ośrodek dla Wyjątkowych Dzieci, gdzie realizowane są indywidualne i grupowe zajęcia rewalidacyjno-wychowawcze. Fundacja stworzyła także Terapeutyczny Punkt Przedszkolny dla dzieci w wieku od 2,5 roku do 6 lat,

a także dzięki wsparciu Prezydenta Wrocławia dwupokojowe mieszkanie opieki wytchnieniowej, przeznaczone dla osób z niepełnosprawnościami, gdzie przez określony czas chorymi bezpłatnie zajmuje się zespół specjalistów. Z inicjatywy Fundacji i przy wsparciu Gminy Wrocław powstała pierwsza w Polsce bezpłatna Wrocławska Szkoła Rodzenia dla Osób z Niepełnosprawnością, w której przyszłe mamy mogą uzyskać wsparcie z uwzględnieniem indywidualnych potrzeb.

W grudniu 2020 roku prowadzona przez Adama Komara Fundacja otworzyła pierwsze w Polsce Centrum Diagnostyczno–Terapeutyczne Chorób Rzadkich, którego patronem został Bartłomiej Skrzyński.

W Centrum znajduje się instytut dostępności, a w nim między innymi mieszkanie treningowe, w którym osoby z różnymi niepełnosprawnościami mogą się uczyć, jak funkcjonować w życiu codziennym, korzystając ze sprzętu wspomagającego.

Obecnie Fundacja prowadzi prace przygotowawcze do otwarcia innowacyjnego i supernowoczesnego Centrum Diagnostyczno–Terapeutycznego „Potrafię Pomóc”, które będzie oferowało wyjątkowe w skali kraju i Europy wsparcie dla dzieci i dorosłych, od opieki wytchnieniowej po edukację, diagnozę, terapię i rehabilitację.

Aktywność prowadzonej przez Adama Komara Fundacji ujawnia się także w wielu innych działaniach i zaangażowaniu w rozmaite inicjatywy wspierające osoby z niepełnosprawnościami i chorobami rzadkimi, np. „Wrocław bez barier”, Bieg Świadomości o chorobach rzadkich, cykl konferencji medycznych o chorobach rzadkich, warsztaty „Wchodzę w rolę”.

W listopadzie 2019 roku Adam Komar otrzymał nagrodę Rzecznika Praw Obywatelskich im. Macieja Lisa, którą w całości przeznaczył na cele charytatywne. Znalazł się także w gronie laureatów „30 Kreatywnych Wrocławia” w edycji z 2020 roku. Prowadzona przez niego Fundacja kilkakrotnie otrzymała tytuł regionalnego lub ogólnopolskiego Łodolamacza w konkursie organizowanym przez Fundację Aktywizacji Zawodowej Osób Niepełnosprawnych. W 2022 roku został odznaczony

Medalem św. Jadwigi Śląskiej, najwyższym odznaczeniem przyznawanym przez Arcybiskupa Metropolite Wrocławskiego osobom świeckim. Dziękuję. Zapraszamy Pana Adama Komara.

Adam Komar: Ponieważ scenariusz nie zakłada zbyt długich przemówień, a wręcz w ogóle nie przewidywał tych przemówień, pozwalam sobie skorzystać z tej krótkiej możliwości i okazji, żeby przede wszystkim podziękować Państwu za to liczne przybycie, ale również za zaufanie, jakim Państwo obdarzyliście mnie i Fundację, którą prowadzę. Dziękuję wszystkim przyjaciołom, którzy przyczynili się do tego. Patrę tutaj na wielu z nich, którzy są na tej sali, ale również wielu z nich jest poza salą. Dziękuję wszystkim współpracownikom, mojej małżonce, moim dzieciom za to wsparcie. Chciałbym powiedzieć coś wyjątkowego. To coś wyjątkowego dotyczy mojego serdecznego przyjaciela, którego nie ma już z nami dzisiaj - Bartłomieja Skrzyńskiego, który był pomysłodawcą certyfikatu „Wrocław bez barier”, który Fundacja dzięki przychylności Prezydenta co roku wręcza wyróżniającym się osobom, instytucjom zaangażowanym w działalność na rzecz osób z niepełnosprawnością. Chciałbym, korzystając z tej okazji tę nagrodę, którą dzisiaj otrzymałem, z którą się również wiązą określone środki finansowe, przeznaczyć jako podwalinę pod fundusz stypendialny imienia Bartłomieja Skrzyńskiego, który będzie co roku ubogacał wręczanie certyfikatów „Wrocław bez barier” i będzie przeznaczony dla osób, które właśnie są mocno zaangażowane, które pomimo swoich trudności związanych z niepełnosprawnością, angażują się w życie Wrocławia. Jestem dumny, będąc wrocławianinem. I dziękuję serdecznie Państwu za to, że jeszcze raz zaufaliście moim wysiłkom. Dziękuję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Nagrodę Wrocławia otrzymuje Pan Lechosław Kazimierz Stefan. Bardzo proszę Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej Pana Łukasza Olberta o odczytanie laudacji.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Łukasz Olbert:

Pan **Lech Stefan** (właśc. Lechosław Kazimierz Stefan) – matematyk, działacz społeczny, działacz opozycji w okresie PRL, twórca niezależnego klubu dyskusyjnego „Spotkanie i Dialog”.

Jest absolwentem matematyki na Uniwersytecie Wrocławskim (1968).

W 1977 roku zainicjował działalność niezależnego klubu dyskusyjnego „Spotkanie i Dialog”. Klub ten – będący najstarszym i do dziś działającym klubem dyskusyjnym w Polsce – był i jest miejscem spotkań i dyskusji środowisk konserwatywnych Wrocławia, promując tradycyjne i chrześcijańskie wartości. Organizowane niezmiennie od ponad czterdziestu lat w pierwszą środę miesiąca spotkania początkowo odbywały się w konspiracji w mieszkaniu Pana Lecha Stefana i brało w nich udział około dwudziestu, trzydziestu osób. Każde ze spotkań dotyczyło wybranej ważnej sprawy społecznej, politycznej lub naukowej, a uczestnikami byli przede wszystkim liderzy lokalnych środowisk niepodległościowych. Ani stan wojenny, ani inne zagrożenia wynikające z organizacji takich spotkań w okresie PRL nie stanowiły dla Pana Lecha Stefana przeszkody. Odbywały się zawsze. I dopiero pandemia zmusiła ich do odwołania kilku spotkań. Członkowie klubu w latach 80. XX wieku aktywnie angażowali się w działalność opozycyjną, m.in. działając w Arcybiskupim Komitecie Charytatywnym, kolportując niezależną prasę i ukrywając poszukiwanych przez służby liderów opozycji i działaczy. Po 1989 roku klub nie zaprzestał swojej działalności, a w 2017 roku świętował jubileusz czterdziestolecia istnienia.

Lech Stefan w latach 1980–1989 działał w NSZZ „Solidarność”, stając się jednym z liderów antykomunistycznego podziemia we Wrocławiu. Od wielu lat jest aktywnym członkiem Kapituły Odznaczenia Niezłomnych, ustanowionego przez Zarząd Regionu NSZZ „Solidarność” Dolny Śląsk i przyznawanego „za poniesione wyrzeczenia, ofiarność, bezinteresowność, obronę godności człowieka i wierność ideałom »Solidarności«”.

W 2009 roku został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla niepodległości Rzeczypospolitej Polskiej, za działalność na rzecz podziemia i przemian demokratycznych w kraju i osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej. Serdecznie gratuluję. I zapraszamy Pana Lechosława Kazimierz Stefana.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Szanowni Państwo Nagrodę Wrocławia otrzymuje Pan Andrzej Ziemiański.

Pan **Andrzej Ziemiański** – pisarz, autor literatury fantasy i science fiction, współtwórca pierwszego w Polsce czasopisma internetowego poświęconego fantasy, wielokrotnie wyróżniany i nagradzany, uchodzący obecnie za jednego z najpopularniejszych polskich autorów tego gatunku. Inżynier architekt ze stopniem doktora.

Z Wrocławiem związany jest od urodzenia. W 1983 roku ukończył studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. W latach 1984–1985 pracował w macierzystej uczelni w Instytucie Architektury i Urbanistyki, zaś w latach 1985–2005 zatrudniony był w Instytucie Budownictwa Rolniczego Wydziału Inżynierii i Kształtowania Środowiska i Geodezji Akademii Rolniczej (obecnie Uniwersytet Przyrodniczy) we Wrocławiu. Jako autor utworów z gatunku fantastyki naukowej zadebiutował w 1979 roku opowiadaniem „Zakład zamknięty”, które ukazało się na łamach wydawanego przez Politechnikę Wrocławską pisma „Sigma”. W 1981 roku jego słuchowisko radiowe „Człowiek, który nie potrafił umrzeć” zostało nagrodzone w konkursie zorganizowanym przez teatr Polskiego Radia, jednak nie zostało zrealizowane z powodu ogłoszenia w Polsce stanu wojennego.

Debiut książkowy Andrzeja Ziemiańskiego to zbiór opowiadań „Daimonion” wydany w 1985 roku. Później ukazały się jeszcze trzy kolejne zbiory: „Zapach szkła”, „Toy Wars” i „Pułapka Tesli”. Pierwszą powieścią Andrzeja Ziemiańskiego były wydane w 1987 roku „Wojny urojone”. Po nich opublikował kolejnych jedenaście powieści, które ukazały się w latach 1989–2012. Znaczną popularność przyniosła mu wydana w latach

2002—2004 trylogia „Achaja”, której kontynuacją są cykle: „Pomnik Cesarzowej Achai”, „Imperium Achai. Virion” oraz „Szermierz natchniony”. Obecnie jest jednym z najpopularniejszych polskich autorów fantastyki. Fabuła jego utworów bardzo często osadzona jest w polskich realiach, najczęściej też w rodzinnym Wrocławiu.

W latach 2010—2012 prowadził blog dotyczący remontu wrocławskiego Dworca Głównego i związanej z nim historii miłosnej, za co otrzymał nagrodę Social Media Poland w 2010 roku. Jest także laureatem wielu nagród w dziedzinie literatury fantastycznej, m.in. pięciu nagród Sfinks, dwóch Nagród im. Janusza A. Zajdla, a także Nagrody Nautilus. Jego opowiadania trzykrotnie zajęły pierwsze miejsce w plebiscycie „Nowej Fantastyki”. Świetnie się go czyta. Andrzej, zapraszam.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Nagrodę Wrocławia otrzymuje Dortmundzko–Wrocławsko–Lwowska Fundacja imienia św.Jadwigi. Bardzo proszę Pana Radnego Bohdana Aniszczyka o odczytanie laudacji.

Radny Rady Miejskiej Wrocławia Bohdan Aniszczyk: Szanowni Państwo.

Dortmundzko–Wrocławsko–Lwowska Fundacja im. św. Jadwigi

powstała w 1971 roku z inicjatywy niemieckiego koła Bensberger Kreis, zrzeszającego niemiecki Kościół katolicki i ewangelicki oraz przedstawicieli wrocławskiego Klubu Inteligencji Katolickiej. Mówię, w zasadzie, bo tak naprawdę formalnie Fundacja ma jednak tylko 30 lat, ale może o tym za chwilę. Za sprawą zmian w Europie, w wieloletnie działania skupione pomiędzy Dortmundem a Wrocławiem, włączony został Lwów. Zmieniono strukturę Fundacji, a także jej nazwę z Dortmundzko–Wrocławskiej Fundacji im. św. Jadwigi na obecną. Dotychczas we Wrocławiu i w Dortmundzie Fundacja zorganizowała wiele seminariów poświęconych relacjom polsko–niemieckim, pokonywaniu stereotypów oraz uprzedzeń. Ich rezultatem stała się m.in. pomoc materialna i wsparcie moralne udzielone wrocławianom np. w czasie stanu

wojennego. Fundacja organizuje także wymiany młodzieżowe, wyjazdy na wolontariat językowy do Dortmundu, wsparcie charytatywne dla uczniów w formie dofinansowywania obiadów szkolnych dla dzieci z niezamożnych rodzin wrocławskich, tanie kursy języka niemieckiego we Wrocławiu i festyny charytatywne. Od kilku lat Fundacja zajmuje się także organizowaniem i przekazywaniem do Lwowa pomocy materialnej dla kresowiaków.

Sztandarowymi przedsięwzięciami Fundacji są dwa projekty praktyk zawodowych dla młodych ludzi z Wrocławia i Lwowa: realizowany w Dortmundzie od 1992 roku projekt „Praktyki zawodowe w Niemczech”, podczas których młodzi wrocławianie zdobywają doświadczenie w dortmundzkich zakładach pracy, poznają niemiecką kulturę oraz język, a także bliźniacza inicjatywa, przeprowadzana we Wrocławiu od 2001 roku, skierowana do młodych ludzi z Ukrainy. Ze Lwowa przyjeżdżają do Wrocławia w tym samym zestawie działań, które nasza młodzież realizuje w Dortmundzie.

Po agresji militarnej Federacji Rosyjskiej na Ukrainę Fundacja zorganizowała bezprecedensową pod względem skali zbiórkę pomocy materialnej dla mieszkańców Ukrainy. Akcja pod patronatem Prezydenta Wrocławia oraz Arcybiskupa Wrocławskiego prowadzona była we wszystkich wrocławskich szkołach, a zebrane dary trafiły do Lwowa zaledwie tydzień po rozpoczęciu inwazji.

Nie będę więcej opowiadał, bo mieliśmy przyjemność przed dwiema godzinami chyba otworzyć wystawę, która obrazuje historię właśnie tej Fundacji i jej działania, które można obejrzeć na północnej pierzei Rynku. I wszystkich serdecznie zapraszam na wystawę po dalsze wiadomości. A pozwólcie Państwo, że zaproszę również tutaj na scenę Pana Prezesa Dortmundsko-Wrocławsko-Lwowskiej Fundacji im. św. Jadwigi – Pana Kazimierza Pabisiaka, a także Panią Justynę Stasiak i Tadeusza Lewandowskiego – członków tej fundacji. Zapraszam.

Kazimierz Pabisiak: Szanowni Państwo, bardzo serdecznie dziękujemy za to wyróżnienie. To dla nas wielki honor i wielkie zobowiązanie. Chciałem przekazać też wyrazy podziękowania od naszych przyjaciół z Dortmundu i bardzo gorące podziękowania ze Lwowa. Oni bardzo dziękują za tę pomoc materialną, ale także i za tę pomoc duchową. Dziękuję bardzo serdecznie. To wszystko jest dzięki ludziom z Wrocławia, dzięki wrocławianom. Nasza nagroda też jest dzięki Wam. Serdecznie dziękujemy.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Nagrodę Wrocławia otrzymuje Fundacja Ukraina. O odczytanie laudacji bardzo proszę Wiceprzewodniczącego Rady Miejskiej Wrocławia Pana Bartłomieja Ciążyńskiego.

Wiceprzewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Bartłomiej

Ciążyński: Panie Przewodniczący, Panie Prezydencie, Wysoka Rado, Szanowni Goście!

Fundacja Ukraina jest z nami od 2013 roku. Powstała z inicjatywy Konsula Honorowego Ukrainy we Wrocławiu Grzegorza Dzika. Podstawowym celem działalności Fundacji jest tworzenie wielokulturowej przestrzeni dla integracji i adaptacji migrantów. Cel ten jest organizowany m.in. przez udzielanie wsparcia informacyjnego, edukacyjnego oraz pomoc prawną. Fundacja organizuje szkolenia, konferencje, wizyty studyjne, zapewniając w ten sposób warunki wymiany doświadczeń i dobrych praktyk. Podnoszeniu kompetencji cudzoziemców służą m.in. organizowane przez Fundację kursy językowe. Blisko 10 lat działalności Fundacji to zrealizowanych ponad 30 dużych projektów, około 100 weekendowych spotkań integracyjnych, 50 spotkań edukacyjnych, ponad 1800 godzin nauki języka polskiego i 12 000 godzin konsultacji rocznie. Odbiorcami wydarzeń było ponad 6000 osób. Od początku istnienia Fundacja jest wierna trzem swoim wartościom, które leżą u podstaw jej misji, wyznaczając przy tym ramy i kierunek działania. Po pierwsze,

odpowiedzialność – to dbałość i praca na zaufanie. Po drugie, proaktywność – to ciągły rozwój i zmiana na lepsze. Po trzecie, elastyczność – to dynamizm w przystosowaniu się do zmian. Od momentu zbrojnej agresji Rosji w Ukrainie, Fundacja została operatorem akcji „Save Ukraine”. Przy wsparciu władz miejskich, wojewódzkich, partnerów instytucjonalnych oraz organizacji pozarządowych zorganizowano 5 obszarów pomocy. Skoordynowano pracę ponad 7000 wolontariuszy. Zorganizowano zbiórkę funduszy przeznaczonych na pomoc medyczną i taktyczną. Zorganizowano wsparcie informacyjne dla uchodźców oraz wyposażono przygotowane na Dolnym Śląsku ośrodki noclegowe dla uchodźców i uchodźczyń. Chcę też powiedzieć, że Fundacja Ukraina, jako swoista reprezentantka społeczności ukraińskiej we Wrocławiu przypomina nam o wartościach i prawdach, które w ostatnim czasie zostały nieco zapomniane. Tak to bowiem już jest, jak pisał kiedyś Santayana, że kto nie pamięta historii, skazany jest na jej ponowne przeżycie. Albo bardziej po heglowsku: historia uczy jedynie tego, że ludzkość niczego się z niej nie nauczyła. Szczególnie w ostatnich dekadach zawodniczego optymizmu w stylu końca historii historia nie była nauczycielką życia. Taką nauczycielką, nauczycielem okazali się odważni ludzie – naród Ukraińcy i Ukrainki, Wy. Uczycie nas, że czasem nie ma odcieni szarości. Jest po prostu dobro i jest po prostu zło, które się mierzą. Przypominacie, że jest wolność i że jest niewola. Wolność – uwaga – banał, nie jest dana raz na zawsze. O wolność trzeba walczyć, trzeba się starać, trzeba ją pielęgnować, kultywować. Wyrwanie się zaś z niewoli, zerwanie kajdanów, wyrwanie murom zębów krat, jak kiedyś śpiewał Kaczmarek, też trochę zapomniany, niestety, jest trudne, wymaga heroizmu. Przypominacie, że wolność nie może odbyć się bez sprawiedliwości. Nie ma bowiem wolności bez solidarności. Przypominacie wreszcie, że jest demokracja i jest dyktatura. A demokracja to nie tylko akt wyborczy raz na kilka lat. Demokracja to stabilne i niezależne instytucje, praworządność, gwarancje, równowaga władzy, wolności i swobody obywatelskie nie tylko

na piśmie, ale egzekwowane dzięki tym właśnie instytucjom, gwarancjom, równowagą. Uczycie też nas, przypominacie, że jest pokój i jest terror. Jaki pokój jest, wiemy, przyzwyczailiśmy się i się nad tym trochę nie zastanawiamy. Jaki terror, też teoretycznie wiemy ze szkół, ale też się nad tym nie pochylamy. Obyśmy wskutek braku tego zastanawiania się, dalekowzroczności, niemądrego optymizmu nie musieli terroru doświadczać. Ukraińcy i Ukrainki manifestują pragnienie wolności, suwerenności, europejskości od lat, bo przecież pomarańczowa rewolucja w 2004 roku i Euromajdan 10 lat później swoją odwagą, heroizmem budzą nas, cucą, przypominają. Mówią nam, że trzeba dbać o wartości, prawa człowieka pozycję w Europie. Dzięki Wam nauczyliśmy się też wiele o sobie dobrego. Odkryliśmy w sobie pokłady empatii, solidarności i otwartości. Dziękujemy Wam za Wasz heroizm, przywiązanie do prawdy i wartości oraz dziękujemy za lekcję o wolności i o nas samych. Sława Ukrainie! Artem Zozula – Przewodniczący Zarządu Fundacji. Zapraszam.

Artem Zozula: Szanowni Państwo, dzień dobry! Bardzo krótko chciałbym podziękować za ten wykaz, ocenę naszej pracy. Podziękować za zaufanie, które mamy i codziennie staramy się sprostać oczekiwaniom, które mamy. I chciałbym podziękować, jak często to robię, wszystkim wrocławianom. Wszystkim wrocławianom różnych poglądów, różnej narodowości, różnego pochodzenia, różnego statusu, różnej pracy. Wszystkim dziękuję za tę falę pomocy, za falę ogromnej solidarności, którą widzimy do dzisiaj. Od pierwszego dnia wojny i do dzisiaj czujemy tę pomoc, czujemy solidarność. Chcę podziękować za to wszystko wolontariuszom, pracownikom Fundacji, również Ukraińcom, którzy pracują w Fundacji i Polakom, którzy pracują w Fundacji. Chcę podziękować Polakom, którzy we Wrocławiu otworzyli swoje drzwi, serca dla Ukrainy i migrantom, którzy tutaj wspólnie z Polakami tworzą to miasto i robią jak najwięcej, żeby Ukraina zwyciężyła w tej wojnie, żeby Ukraina była też godnym partnerem dla Polski, w przyszłości, w tworzeniu wspólnej dobrej historii naszych krajów, naszego regionu. Dziękuję jeszcze raz bardzo. Dziękuję.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Szanowni Państwo, przechodzimy do kolejnej części obrad, w trakcie której zostaną wręczone odznaki honorowe Wrocławia, medale zasłużonych dla Wrocławia oraz Nagrody Prezydenta Wrocławia. Informację o nagrodach i sylwetki laureatów przedstawi Pan Sylwester Zabielný, Zastępca Dyrektora Biura Prezydenta Wrocławia.

Zastępca Dyrektora Biura Prezydenta Wrocławia Sylwester

Zabielný: Dzień dobry, mam dla Państwa dwie dobre wiadomości. Pierwsza jest taka, że Pan Prezydent przyznał dwa razy więcej nagród niż wręczono do tej pory. Druga dobra jest taka, że opracowałem dwa razy krótsze teksty. Szanowni Państwo, Odznaka Honorowa Wrocławia Wratislavia Grato Animo – Wrocław z wdzięcznością jest zaszczytnym honorowym odznaczeniem rangi samorządowej przyznawanym za zasługi w działalności publicznej na rzecz rozwoju Wrocławia. Wyróżniamy trzy stopnie odznaki: złotą, srebrną i brązową. Wyróżnienie nadaje Prezydent Wrocławia po zasięgnięciu opinii Konwentu Odznaki. Dodam, że autorem odznaki jest prof. Jacek Dworski z Akademii Sztuk Pięknych imienia Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu.

Szanowni Państwo, odznakę honorową Wrocławia pierwszego stopnia, złotą... Laureata staraliśmy się nie informować najdłużej, jak się dało, ale jak przyszedł na sesję, zobaczył te książeczki, broszurki, przeczytał, że zdobywa to wyróżnienie... Wielkie brawa! Pan **Bohdan Aniszczyk**. Jeszcze kilka słów.

Laureat urodził się w 1952 roku we Wrocławiu. To matematyk, samorządowiec, działacz społeczny, nauczyciel akademicki. Od 1990 roku Radny Rady Miejskiej Wrocławia wszystkich kadencji, Przewodniczący Rady Miejskiej w 2021 roku. Był organizatorem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, najpierw w strukturze Urzędu Miejskiego, a potem jako zewnętrznej samodzielnej jednostki, której był pierwszym dyrektorem w latach 1991–92. W latach 1992–2002 był członkiem

Zarządu Miasta odpowiedzialnym za pomoc społeczną i zdrowie, a później również oświatę. Był autorem pierwszej reformy wrocławskiego systemu żłobków i przedszkoli. W 1994 roku organizował przejmowanie szkół podstawowych przez miasto. Od 1989 roku jest członkiem Towarzystwa Pomocy imienia Świętego Brata Alberta. Za swoją działalność społeczną był wielokrotnie nagradzany, m.in. medalem Świętego Brata Alberta w 2003 roku. Odznaczony również Złotym Krzyżem Zasługi za działalność na rzecz samorządu terytorialnego. Zapraszam Pana Bohdana Aniszczyka. Panie Prezydencie, proszę o wręczenie odznaczenia.

Srebrną odznakę honorową Wrocławia otrzymuje Pani **Anna Józefiak–Materna.**

Laureatka urodziła się w Jarocinie. Jest pedagożką i organizatorką pomocy społecznej. Całe życie związana z Wrocławiem. Tu ukończyła Szkołę Podstawową nr 104 imienia Marii Konopnickiej, następnie I Liceum Ogólnokształcące oraz studiowała administrację na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Wrocławskiego. Po studiach pracowała jako nauczycielka we wrocławskich szkołach. W latach 1997–2022, czyli przez ćwierć wieku związała się z Miejskim Ośrodkiem Pomocy Społecznej we Wrocławiu, gdzie przeszła wszystkie szczeble kariery zawodowej. Zrealizowała wiele projektów społecznych, w tym finansowanych ze środków europejskich, które wprowadzały innowacje i nowe narzędzia w systemie pomocy społecznej. W 2014 roku otrzymała nagrodę Ministra Pracy i Polityki Społecznej. W latach 2016–18 przewodniczyła Stowarzyszeniu Samorządowych Ośrodków Pomocy Społecznych „Forum” i aktywnie działała na rzecz zmian i nowych regulacji w prawie socjalnym. Pani Anna Józefiak–Materna, Pani Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, jeszcze do niedawna, jest wśród nas. Panie Prezydencie, proszę o wręczenie odznaczenia. Jak Państwo widzą — sztafeta pokoleń.

Srebrną odznakę honorową Wrocławia otrzymuje wspomniany już Pan **Janusz Nałęcki.**

Laureat urodził się w 1951 roku we Wrocławiu. Tutaj ukończył Zawodowe Studium Medyczne Wydział Pracowników Socjalnych. Tytuł magistra polityki społecznej uzyskał w Instytucie Polityki Społecznej Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę zawodową rozpoczął w 1972 roku w prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej we Wrocławiu w Wydziale Zdrowia i Polityki Społecznej. W 1978 roku został kierownikiem Dziennego Domu Pomocy Społecznej przy ulicy Komuny Paryskiej, a w 1992 roku Dyrektorem Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej. Od 2007 do bieżącego 2022 roku kierował Miejskim Centrum Usług Socjalnych we Wrocławiu. Jego pasją jest boks. Przez wiele lat był sędzią klasy międzynarodowej. Sędziował m.in. podczas mistrzostw Europy dwukrotnie mistrzostwo świata oraz dwukrotnie igrzysk olimpijskich, w Atlancie w 1996 roku i Sydney w roku 2000. Pełnił funkcję prezesa Dolnośląskiego Okręgowego Związku Bokserskiego we Wrocławiu. Był również członkiem Zarządu Polskiego Związku Bokserskiego. Zapraszam laureata. Pana Prezydenta proszę o wręczenie odznaczenia.

Trzecią z przyznanych dzisiaj srebrnych odznak honorowych Wrocławia, trzecie wyróżnienie otrzymuje Pan **Andrzej Ociepa**.

Laureat urodził się w 1956 roku w Jeleniej Górze. Jest absolwentem historii na Wydziale Historyczno-Filozoficznym Uniwersytetu Wrocławskiego w roku 1980. Po studiach zatrudnił się w Ossolineum, a następnie w szkole podstawowej i liceum. Po zmianach politycznych w Polsce podjął pracę w Kuratorium Oświaty, a następnie w Wydziale Oświaty Urzędu Miejskiego Wrocławia. W latach 2000–22 był Dyrektorem Miejskiej Biblioteki Publicznej we Wrocławiu. W tym czasie placówka stała się jedną z najnowocześniejszych i najważniejszych bibliotek publicznych w Polsce. Była wielokrotnie wyróżniana i nagradzana w licznych konkursach i rankingach, a jej dyrektor powoływany do najważniejszych ciał opiniotwórczych, w tym do Krajowej Rady Bibliotecznej oraz Rady Naukowej Biblioteki Narodowej. Dyrektor Ociepa był pomysłodawcą i odpowiedzialnym za organizację w 2017 roku światowego Kongresu IFLA

Międzynarodowej Federacji Stowarzyszeń i Instytucji Bibliotekarskich. W 2021 roku Rada Miejska Wrocławia nadała bibliotece imię wybitnego wrocławianina Tadeusza Różewicza. Zapraszam laureata Pana Andrzeja Ociepę, a Pana Prezydenta proszę o wręczenie odznaczenia.

Szanowni Państwo, z końcem czerwca misję dyplomatyczną w naszym mieście kończy Konsul Generalny Republiki Federalnej Niemiec we Wrocławiu, Pan **Hans Jörg Neumann**. Dziękując za tę czteroletnią obecność i współpracę od września 2018 roku, Pan Prezydent przyznał Panu Konsulowi medal Merito de Wratislavia – zasłużony dla Wrocławia. Panie Prezydencie, proszę o wręczenie medalu. Panie Konsulu, zapraszam.

Zastępca Dyrektora Biura Prezydenta Wrocławia Sylwester

Zabielny: Szanowni Państwo, przed nami wręczenie Nagród Prezydenta Wrocławia przyznawanych przez Pana Prezydenta, po zasięgnięciu opinii Komisji Nominacyjnej Rady Miejskiej osobom i instytucjom za ich działalność i osiągnięcia w mijającym roku. Autorem statuetek jest dr hab. Michał Staszczak, absolwent rzeźby i Prorektor Akademii Sztuk Pięknych imienia Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu. Drodzy Państwo, za zbudowanie rozpoznawalnej marki firmy i przykład społecznej odpowiedzialności biznesu Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pani Anna Barton. I za chwilę kilka słów laudacji.

Pani **Anna Barton** to polska bizneswoman, założycielka i właścicielka wytwórni lodów, twórczyni marki Lody Barton, działaczka społeczna. Urodziła się na wschodzie Polski, a we Wrocławiu mieszka od 1955 roku. Do stolicy Dolnego Śląska trafiła do pracy w charakterze pielęgniarki w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym na oddziale dziecięcym chirurgii urazowej i ortopedii. Po 15 latach pracy na początku lat siedemdziesiątych ubiegłego wieku podjęła decyzję o zmianie zawodu. Postanowiła zająć się produkcją lodów. Pierwszy lokal Lody Naturalne Barton powstał w 1971 roku w okolicy pętli tramwajowej przy ulicy Zawalnej. Ustawiono tam jeden automat do lodów, a z czasem zaczęto

także sprzedawać lody gałkowe. Annie Barton – co bardzo podkreśla – w pracy pomagała rodzina, dzieci i mąż. Pod koniec lat osiemdziesiątych pani Anna Barton przeprowadziła się do Australii. Tam również zajęła się produkcją lodów i choć biznes dobrze prosperował, postanowiła wrócić do Polski i ponownie otworzyć lodziarnię we Wrocławiu. Obecnie Dom Lodów Barton zatrudnia około 90 pracowników i ma kilka firmowych lokalizacji we Wrocławiu oraz jedną w Australii na Złotym Wybrzeżu. W 2014 roku Anna Barton zajęła – nie chcę skłamać – jedenaste miejsce w plebiscycie „Kobieta wpływowa”, a w 2015 roku została laureatką plebiscytu „Ikony biznesu Wrocławia”. Przed Państwem postać ikoniczna – Pani Anna Barton. Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody. Przypomnę Państwu, w ubiegłym roku firma świętowała pięćdziesięciolecie istnienia we Wrocławiu Domu Lodów Barton. Z całego serca gratulujemy i dziękujemy!

Przed nami uhonorowanie kolejnej osoby, już dzisiaj wymienianej, wspominanej przez Pana Prezydenta w przemówieniu wprowadzającym. Za wybitne osiągnięcia sportowe i promowanie Wrocławia na arenie międzynarodowej Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pan **Hubert Hurkacz**.

Laureat urodził się w 1997 roku we Wrocławiu. Utytułowany i najwyżej notowany polski tenisista w rankingu ATP World Tour. Reprezentant Polski w Pucharze Davisa, triumfator profesjonalnych turniejów rangi ATP Tour, ATP Challenger Tour oraz ITF Men's Circuit. Pierwszy polski zwycięzca turnieju ATP Tour Masters w Miami w 2021 roku, drugi polski półfinalista Wimbledonu w grze pojedynczej mężczyzn. Debiut w seniorskim turnieju wielkoszlemowym zaliczył przed czterema laty podczas występu we French Open. W tym samym roku w 2018 zadebiutował również w wielkoszlemowym Australian Open i w Wimbledonie. Rok 2019 przyniósł mu kolejne sukcesy i zwycięstwa m.in. w Challenger Canberra. Rok 2020 zakończył zwycięstwem w turnieju deblowym z kategorii ATP Tour Masters w Paryżu. Pełen sukcesów był także ubiegły rok, gdy m.in. wygrał

dwukrotnie ATP Tour w grze pojedynczej w Dayler Beach oraz Miami. Seria zwycięstw sprawiła, że 18 października 2021 roku po raz pierwszy w karierze znalazł się w gronie najlepszych 10 tenisistów świata, zajmując dziesiąte miejsce w rankingu ATP. Dokonał tego jako drugi Polak w historii. To nie wszystko, ponieważ pod koniec roku awansował na dziewiątą pozycję w rankingu. Rok 2021 przyniósł mu także debiut w igrzyskach olimpijskich Tokio. Obecnie, jak Państwo pewnie wiedzą, domyślają się, śledzą Hubert Hurkacz przygotowuje się do turnieju w Wimbledonie. Jest w Londynie. Turniej rozpoczyna się za trzy dni, w poniedziałek, stąd dzisiejsza nieobecność laureata. Mocno kibicujemy naszemu zawodnikowi, jednak wrocławianin został rozstawiony z numerem 7. Szanowni Państwo, w imieniu Huberta Hurkacza nagrodę odbierze Pan Andrzej Hrechorowicz, przyjaciel rodziny Hurkaczów, Wiceprezes Klubu Sportowego AZS Wrocław, laureat Nagrody Prezydenta sprzed dwóch lat. Zapraszam, a Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody.

Drodzy Państwo, za działalność artystyczną i kształtowanie kulturalnego oblicza Wrocławia Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pan Bogusław Litwiniec.

Bogusław Litwiniec to urodzony w 1931 roku reżyser teatralny i animator kultury. Fizyk z wykształcenia, senator z czwartej i piątej kadencji, radny Rady Miejskiej Wrocławia drugiej i trzeciej kadencji. W 2004 roku reprezentant Polski w Parlamencie Europejskim. Urodzony na Wołyniu, po II wojnie światowej wraz z rodziną trafił na Dolny Śląsk. W 1957 roku wraz z gronem przyjaciół, głównie współpracowników pisma „Poglądy”, założył studencki „Teatr Kalambur”, legendarny teatr mieszczący się w kamienicy przy ulicy Kuźnicznej 29 A we Wrocławiu. W teatrze tym w latach 1958–78 był jednocześnie kierownikiem, reżyserem, aktorem i autorem przedstawień. Gdy w 1979 roku teatr zaczął funkcjonować pod nazwą Ośrodek Teatru Otwartego „Kalambur”, został dyrektorem artystycznym i był nim do 1991 roku. W latach 1967–92 był organizatorem Międzynarodowego Festiwalu Teatru

Otwartego. Z zespołem „Teatru Kalambur” występował w wielu krajach europejskich, a także w Stanach Zjednoczonych i w Kanadzie. Poza działalnością teatralną i kulturową angażuje się również w działalność społeczną i polityczną. Należy do Związku Artystów Scen Polskich, jest członkiem Międzynarodowej Unii Teatrów Niezależnych w Amsterdamie oraz Stowarzyszenia Kultury i Cywilizacji Europejskiej w Genewie. Za swoją działalność został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Orderem Kawalera Kultury i Literatury Francji za międzynarodowe działania na rzecz kultury i stosunków polsko-francuskich. W imieniu laureata nagrodę odbiorą małżonka Pani Halina Litwiniec, również legenda „Teatru Kalambur”, wspaniała aktorka, działaczka kultury, działaczka społeczna i syn laureata, również artysta Pan Michał Litwiniec. Zapraszam Państwa, a Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody.

Michał Litwiniec: Dwa słowa w imieniu ojca, który nie mógł być z nami dzisiaj. W latach sześćdziesiątych popełnił „21 przekonań sztuki otwartej”. Jedno z tych przekonań mówi „tworzyć inaczej”, to znaczy żyć inaczej. I tak przez całe życie Litwiniec żył. Żył inaczej, stworzył Kalambur, który jeśli się ktokolwiek otarł o Kalambur, to wie, że Kalambur jest to stan umysłu, więc niech ten stan umysłu pozostanie. I gdyby tu był, to na pewno wyraziłby tutaj za credo Prezydenta, czyli nadzieję, żeby ta mała scena wrocławska wróciła do macierzy i była dalej sceną promującą sztukę awangardową, offową i otwartą. Dziękuję w imieniu ojca.

Zastępca Dyrektora Biura Prezydenta Wrocławia Sylwester

Zabielny: Drodzy Państwo, przed nami wręczenie kolejnej nagrody za wybitną działalność naukową i lokowanie gospodarki Wrocławia w światowej sieci powiązań. Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Pani Olga Malinkiewicz.

Pani **Olga Malinkiewicz**, fizyczka, twórczyni taniej i prostej metody wytwarzania drukowanych ogniw słonecznych. Współzałożycielka i CTO Chief Technology Officer, powstałej w 2021 roku firmy Saule Technologies, pierwszej na świecie fabryki ogniw perowskitowych ulokowanej we Wrocławskim Parku Technologicznym. Studiowała fizykę na Uniwersytecie Warszawskim oraz w Politechnice Katalońskiej w Barcelonie, kończąc tam studia magisterskie. W 2009 roku podjęła pracę w The Institute of Photonic Studies, a następnie na Uniwersytecie w Walencji, gdzie uzyskała doktorat. W czasie pracy w Hiszpanii opracowała metodę pozwalającą na zastosowanie materiału perowskitowego na dowolnym podłożu, np. folii PET. Obecnie Saule Technologies zatrudnia międzynarodową kadrę 70 naukowców, inżynierów i pracowników administracyjnych. Ma jedno z najnowocześniejszych i najlepiej wyposażonych laboratoriów optoelektronicznych w Europie. Olga Malinkiewicz za swoją działalność i osiągnięcia była wielokrotnie wyróżniana, m.in. tytułem Innovator of the Year, przyznawanym przez amerykański magazyn „MIT Technology Review”, który otrzymała jako pierwsza Polka w historii, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski za wybitne zasługi dla rozwoju nauki polskiej, tytułem jednej z najwybitniejszych kobiet w świecie nowoczesnych technologii nadawanym przez magazyn Amerykańskiego Towarzystwa Chemicznego, a także nagrodą Planety Lema w dziedzinie technologii. Pani Olga Malinkiewicz miała być dzisiaj z nami, miała osobiście odebrać nagrodę. W ostatniej chwili, z przyczyn osobistych nie może się tutaj pojawić. Bardzo serdecznie nas pozdrawia, ale Panią Olgę reprezentuje asystentka Zarządu Saule Technologies – Pani Agnieszka Skrzypczak. Serdecznie Panią zapraszam, a Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody.

Drodzy Państwo, przed nami wręczenie jeszcze jednej nagrody. Za działalność społeczną i kreowanie współpracy pomiędzy wrocławskimi osiedlami nagrodę prezydenta Wrocławia otrzymuje Pani **Renata Piwko-Wolny**.

Laureatka jest menedżerką kultury, działaczką społeczną, organizatorką i inicjatorką działań społecznych, prezeską Stowarzyszenia „Grupa z Pasją”, aktywistką miejską, od 2001 roku Radną Osiedla Strachocin–Swojczyce–Wojnów. Od wielu lat z pasją i zaangażowaniem zajmuje się udzielaniem pomocy charytatywnej. Po rozpoczęciu w lutym 2022 roku rosyjskiej agresji na Ukrainę włączyła się w pomoc poszkodowanej ludności, tworząc wraz ze współpracownikami noclegownię dla uchodźców, organizując dla nich wyżywienie, zbiórkę darów, system warsztatów, naukę języka polskiego czy wsparcie psychologiczne. W latach 2017–2019 należała do Wrocławskiej Rady ds. Budżetu Obywatelskiego przy Prezydencie Wrocławia. Obecnie należy do Wrocławskiej Rady Kobiet przy Prezydencie Wrocławia. Z jej inicjatywy powstały: Centrum Aktywności Dzieci i Młodzieży „Smocza Twierdza”, Klub dla Seniorów „Dojrzała Wspaniałość” oraz projekt „ArtReaktywacja”, aktywizujący pod względem kulturalnym i artystycznym mieszkańców wschodnich peryferii Wrocławia. Została wyróżniona przez Prezydenta Wrocławia medalem „Wrocław Dziękuję – ESK 2016” za wkład w działania „Wrocław 2016 Europejska Stolica Kultury”. W 2018 roku wraz z zespołem współpracowniczek ze Stowarzyszenia „Grupa z Pasją”, znalazła się w gronie laureatów projektu „30 kreatywnych Wrocławia” w kategorii Miasto i Społeczeństwo. Zapraszam laureatkę, a Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Szanowni Państwo, zgodnie z tradycją rozpocznie się teraz krótka część artystyczna naszej sesji. Przed Państwem wystąpi Julia Stefanowska, lat 11, stypendysta oraz laureatka wielu konkursów ogólnopolskich i międzynarodowych. Serdecznie Cię, Julia, zapraszam.

[red. – występ wokalny oraz wręczenie bukietu przez Prezydenta i zestawu pamiątkowego przez Przewodniczącego Rady Miejskiej]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Sergiusz Kmiecik:

Dziękujemy artystce za to, że uświetniła naszą sesję swoim występhem. Jeszcze raz gratuluję wszystkim nagrodzonym. Bardzo Państwu dziękuję za obecność. Dziękuję wszystkim Gościom, dziękuję Państwu za udostępnienie zdjęć, które mogliśmy wykorzystać w trakcie dzisiejszej sesji. Bardzo dziękuję pracownikom Biura Rady Miejskiej, wszystkim, którzy pracowali nad organizacją tej sesji i zamykam posiedzenie uroczystej sesji.

Przewodniczący

Rady Miejskiej Wrocławia

Sergiusz Kmiecik

Protokół sporządziła:

Agnieszka Zaborowska